

Internaatsverantwoordelijke in het St. Vincentius Instituut

Mijn studentenleven in Gent eindigde op het moment dat ik mijn diploma Graduaat Orthopedagogie had behaald. Wat nu, dacht ik? Ik was mijn toekomst niet aan het plannen. Ik leefde van moment tot moment, in het hier en nu. Af en toe vroeg ik mij wel eens af hoe mijn toekomst eruit zou zien, maar ik kon het me totaal niet voorstellen. Ik had graag in Gent gebleven, maar zonder een inkomen was dat niet mogelijk. Het meest logische was om tijdelijk terug te gaan inwonen bij mijn ouders in Deinze.

Ik had de vrijheid van een eigen woning in Gent geproefd en wist dat een job me terug die vrijheid kon geven. Ik liep het VDAB uitzendbureau binnen en niet lang daarna ontving ik een brief met de vermelding dat er een vacature als opvoedster open was in het St. Vincentius Instituut in Deinze. Ik solliciteerde en werd direct aangenomen. In het interview werd ik op de hoogste gesteld dat de recente opvoedster de groep van 7 studenten niet aankon en na een zenuwzinking besloten had de job te verlaten. De school directie was dus op zoek naar een opvoeder die te taak aankon and wou overnemen.

Ik besloot de uitdaging aan te gaan. Ik wist dus dat ik met tieners met gedragsproblemen te maken had en besloot om vanaf het begin heel transparant te zijn. Ik besloot open en eerlijk zijn. Ik wou het de groep duidelijk maken dat het mijn bedoeling was om een ondersteunende, respectvolle en liefhebbende begeleider te zijn. Ik verwacht hetzelfde van hen.

Het duurde niet lang voor ik door had dat de oudste in de groep van seven

de probleemmaker was en de groepsenergie controleerde en beïnvloedde. Bij het ontbijt de eerste morgen gedroeg ze zich kwaad, nors en was heel weerstandig. Ik gaf haar daar niet veel ruimte voor en wees haar met de vinger de deur uit. "Buiten", zei ik. Ik liet de groep weten dat een dergelijk gedrag niet zou worden getolereerd. Niemand verwachtte mijn kordate actie tijdens ons eerste ontbijt samen. Het was echter wel nodig en het werkte.

De studente in kwestie, X, stormde naar buiten. Ik bleef bij de rest van de groep. De spanning was te snijden maar ik bleef zo kalm mogelijk en begeleidde de rest van de groep bij het ontbijt.

Na ongeveer 10 minuten liet ik de groep weten dat ik even naar buiten zou gaan om met X te praten. Ze zat op de bank met haar hoofd naar beneden en haar armen gekruist. Ik ging naast haar zitten en gaf haar even de tijd om aan mijn aanwezigheid te wennen. Toen sprak ik haar aan met een ontspannen en zachte stem aan. Ik liet haar weten dat ik haar als een unieke en toffe persoon aanzag, maar dat ik dit negatief, weerstandig gedrag niet kon toelaten. Ik liet haar weten dat ik me ervan bewust was dat het niet haar keuze was om haar tijd door te brengen in een kostschool en dat ik haar opstandigheid wel kon begrijpen. Ik zei haar dat ik zelf ook op kostschool had gezeten en dus heel goed begreep hoe de vrijheid wordt beperkt. Ik deelde dat het mijn intentie was om onze tijd samen zo leuk mogelijk te maken en met zoveel mogelijk vrijheid. Haar weerstandig gedrag had daar geen plaats in. Ik legde uit indien ze gerespecteerd wilde worden voor wie ze is en gesteund wou worden, ze het testen van mijn grenzen moest stop zetten.

We zaten een tijdje in stilte naast elkaar op de bank. Ik observeerde hoe ze reageerde en het opnam. Toen liet ik haar weten dat ik terug zou gaan naar de groep en gaf haar de suggestie om vlug een kop koffie of een boterham te eten voor de klas begon. Eerst weigerde ze. Ze besepte dat ik haar niet aanviel en haar alleen wou steunen. Vijf minuten later kwam ze terug in de groep, nam een kop koffie en ging zwijgend zitten. Ik deed alsof er niets was gebeurd en wenste iedereen een leuke dag toe. Ik beloofde terug te zijn voor het avondeten.

Ik was dankbaar dat mijn intuïtieve en kordate aanpak een positief effect had. Indien ze had blijven rebelleren, zou het een ander verhaal zijn geweest. Ik denk dat X mijn oprechte bedoeling aanvoelde en wist dat ik eerlijk tegen haar was. Die hele gebeurtenis had me toch wel door elkaar

geschud. Ik wist dat als ik niet direct zou handelen, het later veel moeilijker zou zijn om grenzen te stellen.

Nu ik werk had gevonden, ging ik op zoek naar een huurwoning. In de Machelenstraat, een buurstraat van mijn ouderlijke woonst, was er een rijwoning met zes piep kleine huisjes. De huisjes waren aan elkaar gehecht met elk een smalle lange tuin. Waarschijnlijk gebouwd rond 1825. Een van de 6 rijhuisjes was te huur. Mijn moeder die reeds twee appartementen had verbouwd, kwam het huis met me inspecteren. De elektrische draden waren nog steeds van het oude type, gewikkeld in een doek. Er was geen isolatie in de muren. Het toilet was in het buitenhuis. Mijn moeders advies was om de elektriciteitsdraden te standaardiseren. Ze stelde ook voor om de muur tussen het huis en het bijgebouw af te breken, zodat ik niet midden in de nacht naar buiten moest om naar het toilet te gaan. Mijn jonge ongeduldige zelf zag het niet zitten om eerst al die werken te laten uitvoeren. Ik wou er direct in intrekken. Uiteindelijk ging ik akkoord met haar professionele suggesties. Ik ben er nog steeds dankbaar voor. Het was ontzettend praktisch en een totale verbetering!

Het was 1994, ik was bijna 24 jaar jong, ik had een vriend, werk en mijn eigen huisje.

Op een ochtend bij het verlaten van de school, werd ik aan de schoolpoort door een leerkracht terug gefloten. Er werd me een zeer grote verontschuldiging aangeboden nadat ik mij als opvoedster aan haar had voorgesteld. Na dit incident stelde de schooldirecteur me als de nieuwe internaatsverantwoordelijke voor in een interview in de schoolkrant.

Dit is het interview zoals het werd gepubliceerd in de schoolkrant van juni 1994. Mijn 23 jaar jonge stem kwam aan het woord en deelde haar gedachten en ervaringen.

Wie Mieke De Clercq niet kent, kan haar op het eerste gezicht voor een leerlinge houden. Met haar ranke gestalte en jeugdige kledij oogt ze erg jong. Zo werd ze al eens door een ijverige leerkracht in toezicht terug gefloten toen ze 's morgens gezwind de schoolpoort uitfietste. Heel vergeeflijk, want lang niet allen hebben onze nieuwe internaatsverantwoordelijke die 's morgens verdwijnt en 's avonds verschijnt, al ontmoet. Daarom dit interview als kennismaking.

Internaatsverantwoordelijke, bestaat er voor zo'n taak een specifieke opleiding, Mieke?

Na het secundair onderwijs handel ging ik graduaat orthopedagogie studeren in Gent. Een studiekeuze waarnaar ik van jongs af toegegroeid ben. In onze familie zijn er enkele mensen met een handicap. Zo is mijn vader heel slechtziend. Ik wou met mensen werken en hen helpen. De opleiding was bijzonder interessant. Ik leerde groepen begeleiden, omgaan met gehandicapten en mensen in probleemsituaties.

Wanneer en hoe kwam je in contact met onze school?

In juni 1993 studeerde ik af, ik was dus op zoek naar een job. Via de VDAB kreeg ik begin december een formulier met de melding dat ik me hier mocht aanbieden. Het eerste contact verliep heel rustig en vlot en nog dezelfde dag kreeg ik bericht dat ik hier aan de slag kon.

Met welke verwachtingen begon je aan deze job?

Eigenlijk had ik geen precieze verwachtingen. Het enige wat ik van de opdracht wist, stamde uit eigen jeugdervaringen. Zelf was ik namelijk twee jaar interne in Kortrijk. Als tiener wou ik dat per se hoewel mijn moeder dat eerst niet zo zag zitten. Globaal genomen werd het een positieve ervaring. Ik wist dus wel wat het was, interne zijn, en startte met de bedoeling om de groep een stuk thuis te bieden, om een opvoedster te zijn aan wie de leerlingen wat hebben.

Waaruit bestaat jouw taak? Wat wordt er allemaal van jou

verwacht?

Enerzijds zijn er een aantal praktische taken. De internen 's morgens oproepen, ervoor zorgen dat ze degelijk ontbijten. Om half acht vertrek ik dan. Op woensdag kom ik tegen half een terug, de andere dagen om kwart voor zeven. 'S Avonds eten we samen. Verder doe ik aan studiebegeleiding en natuurlijk is er ook ontspanning, zoals kaarten of TV kijken. Geldbeheer hoort er ook bij. Anderzijds is er de opvoedkundige opdracht. Ik begeleid de internen, toon hun wat kan en wat niet, bied hun een stuk veiligheid en rust. In het begin testen ze je natuurlijk. Daarom is het belangrijk onmiddellijk duidelijk te zijn, afspraken te maken en grenzen te bepalen. Die zijn er nodig om een groep in goede banen te leiden. Dat gebeurt niet van boven uit, wel in overleg. Ik praat veel met de leerlingen, maak hun duidelijk dat ik ook mijn verantwoordelijkheid heb en wat het inhoudt om verantwoordelijk te zijn. Zo leren ze dat zelf ook. Ik ben niet nieuwsgierig naar hun privezaken, maar als ze zin hebben in een babbel of als er problemen zijn, weten ze dat ze bij mij terecht kunnen. Zo groeit een vertrouwensrelatie.

Is het niet een vrij eenzame job? Je hebt geen collega's op wie je kan terugvallen voor overleg en steun.

Ik sta er inderdaad alleen voor, maar dat voel ik niet als een gemis. Als er ernstige problemen opduiken en ik voel dat ik het niet meer alleen kan roeien, weet ik dat ik bij de directie kan aankloppen, dat daar geluisterd en geholpen wordt. Wel is het dan soms even zoeken om de vertrouwensrelatie met de leerlingen niet in het gedrang te brengen. Maar zij weten ook dat er voor hen gezorgd wordt, ze beseffen dat ik voor alles hun welzijn op het oog heb. De internen vormen een fijne groep, ze dragen ook zorg voor mekaar. Je kunt open en eerlijk met hen praten, je mag hun zeggen waar ze fout zitten. Natuurlijk is het minstens even belangrijk het positieve te ondersteunen. Een pluimpje, een compliment, een woord van bevestiging of waardering, daar fleuren mensen van op, dat doet hun zelfbeeld goed. Ik geloof veel meer in belonen dan straffen.

Over de jeugd van tegenwoordig hoor je nogal wat geweeklaag als zou ze niet meer deugen, zelfs totaal verwilderd zijn. Hoe kijk jij naar jonge mensen?

Jonge mensen hebben het vaak niet makkelijk. We leven in een harde wereld. In de huidige maatschappij moet je ook als heel jonge mens

voor alles en nog wat je plan trekken en al erg vroeg allerlei verantwoordelijkheid dragen. Er wordt minder voor je gezorgd. Jongeren missen veiligheid en geborgenheid. Ik vind dat ieder mens - jong en oud - goede eigenschappen heeft, maar door bepaalde omstandigheden, b.v. scheve thuisrelaties, kunnen je karakter en je gedrag wat verwrongen raken. Maar iedere persoon op zich is goed, heeft zijn kwaliteiten en gebreken. Die kwaliteiten wil ik benadrukken en stimuleren. Zelf ben ik ook nog jong, bijna vierentwintig. Wel kende ik het geluk van een fijne thuis. Mijn ouders hebben een bijzonder goede relatie. Als kind kreeg ik veelvrijheid, er waren echter ook regels. Ik kon allerlei uitproberen, maar wist dat ik voor alle problemen op mijn ouders terug kon vallen. Die steun, die achtergrond was er. Verder zag ik hoe mijn moeder altijd voor iedereen in de bres sprong. Ook eerlijkheid, afblijven van wat niet van jou is, was een waarde die bij ons thuis sterk beklemtoond werd. Om deze opvoeding ben ik heel dankbaar, ik heb er veel aan gehad en kan dat nu aan anderen voorlezen en doorgeven zodat ook zij weer verder kunnen.

Heb jij nog tijd voor hobby's?

Daar maak ik tijd voor. Specifieke hobby's heb ik niet, er is zoveel wat me interesseert. Ik ga graag eens uit met vrienden, maar niet naar disco's. Rondspringen op een vierkante meter zegt met niets. Wel een gezellige babbel op cafe, eens snookeren of poolen en lekker uitwaaien aan zee. Ook sport doe ik graag. Als kind nam ik aan allerlei sporten deel: surfen, turnen, ballet, volleybal, ping-pong, jetskieën, shaken, enz. Ook was ik lid van de scouts.

Vrij "actieve" hobby's?

Ja, nogal. Hoewel we vroeger thuis een boekhandel hadden en ik als kind veel las, neem ik nu nog nauwelijks een boek vast, behalve dan in functie van mijn thesis. Doe moet voor 1 september klaar zijn. Het wordt dus wel even spannend. Het onderwerp is het internaat. Zo worden theorie en praktijk gecombineerd.

En dan de toekomst, hoe kijk je daartegen aan?

Daar ben ik zoals de meeste jonge mensen. Ik leef van dag tot dag, hier en nu. Grote toekomstplannen maak ik niet, behalve reizen. Ik wil werken om te kunnen reizen. Als ik de kans krijg, ben ik weg, ik wil de wereld zien. Maar nu heb ik er nog niet de centen voor. In februari ben ik

alleen gaan wonen en financieel moet ik dus even uitkijken. Momenteel denk ik nog niet aan trouwen en kinderen krijgen, maar dat kan natuurlijk veranderen. Hoewel, met de relaties van tegenwoordig ligt dat moeilijk. Thuis heb ik gezien wat een goede, vaste, zorgende relatie inhoudt, wat trouw is. Maar rondom mij zie ik zoveel scheidingen, zoveel falen. Het klinkt misschien somber, maar het is een harde realiteit. Ik denk vaak aan vaders woorden: "Eigenlijk sta je in de wereld alleen. Met jezelf overeenkomen, op jezelf terug kunnen vallen, is heel belangrijk." Velen zoeken die zekerheid buiten zichzelf, ze menen een relatie te moeten hebben om gelukkig te zijn. Maar volgens mij kan je pas vanuit eigen stevigheid naar een relatie uitkijken. Wat het "hier en nu" betreft: ik kom met veel plezier naar school, ook hier voel ik me goed. De sfeer vind ik heel positief. Er is aandacht en zorg voor de individuele mens.

Aanwezig zijn, aandacht schenken. Het klinkt heel eenvoudig, maar blijktbaar zijn het vitale (voor)waarden om menselijk te kunnen gedijen.

Dank, Mieke, voor deze ontmoeting. Achter je hippe en frele figuurtje schuilt een stevige en warme persoonlijkheid, een mens om "u" tegen te zeggen.

M. De Jaeger - M. Verbeke

Ik had heel veel respect en waardering voor de zeven studenten. Ook ik werd door hen gerespecteerd. Er werd een hechte band gecreëerd gedurende de twee schooljaren dat ik er als internaatsverantwoordelijke was. Ik ben nog steeds in contact met een aantal van hen, wat ik heel tof vind!

Er was ook een minder leuk aspect aan de job. Als internaatsverantwoordelijk werk je van 's avonds tot s' morgens wat niet goed te combineren valt met een vaste relatie. Mijn vriend Bart B. was bij me in komen wonen. Ik kwam s' morgens thuis en een half uur later vertrok hij naar zijn werk. Twee uur nadat hij thuis kwam van zijn werkdag vertrok ik dan terug naar mijn werk. Er was niet veel tijd om samen te zijn wat ik helemaal niet leuk vond. Onze relatie heeft deze tijd niet overleefd.

Een derde jaar als internaatsverantwoordelijke zag ik niet meer zitten. Ik wou een job met normale werkuren. Terzelfdertijd dat ik dit besluit voor mezelf had genomen had de school zelf ook beslist het internaat niet verder te zetten. Wat het voor mij heel duidelijke maakte dat er me nieuwe avonturen te wachten stonden!

Mieke's Voice 2019 © Mieke Benton
starshowerusa@startmail.com

(Delen is toegestaan als mijn naam en email adres zijn vermeld.)

(Geef me een seintje indien je aan deze lijst wenst
toegevoegd of verwijderd te worden.)

Mieke's Voice - Deel 1

Week 1 – Deel 1 - Inleiding

Week 2 - Een Ruwe Start

Week 3 - Visie

Week 4 - Geschiedenis Les

Week 5 - Boekhandel Caecilia

Week 6 - Onzichtbare Hand

Week 7 - Mijn familie, een cirkel van 5. Deel 1 - Mijn ouders Anny & Hugo

Week 8 - Mijn familie, een cirkel van 5. Deel 2 - Mijn broer Jeroen

Week 9 - Mijn familie, een cirkel van 6. Deel 3 - Mijn zus Kathleen

Week 10 - Mijn familie, een cirkel van 6. Deel 4 - Iets over mezelf, Mieke

Week 11 - Contact met buitenaardse wezens

Week 12 - De film E.T. - De Extra-Terrestrial

Week 13 - Wat gebeurt er als het lichaam sterft?

Mieke's Voice - Deel 2

Week 14 - Deel 2 – Inleiding

Week 15 - Het uiten van mijn authentieke natuur

Week 16 - Seksualiteit - Deel 1 - Eenheidservaring

Week 17 - Seksualiteit - Deel 2 - Afgescheidenheid

Week 18 - Seksualiteit - Deel 3 - Menstruatie

Week 19 - Intieme Relaties

Week 20 - Amerika - Deel 1 - Krantenartikel

Week 21 - Amerika - Deel 2 - Letterlijk in a film gestapt

Week 22 - De smaak te pakken als kotstudiante

Week 23 - Rijdend op de hoge en lage golven van het leven

Week 24 - Een Holistische visie op genezing

Week 25 - Internaatverantwoordelijke in het St. Vincentius Instituut